

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudkyň JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Zory Šmolkové ve věci

žalobce: **ALAGAS s. r. o.**
sídlem Nádražní 3222/138c, 702 00 Ostrava - Moravská Ostrava
zastoupený advokátem Mgr. Danem Pospíšilem
sídlem Sokolská třída 936/21, 702 00 Ostrava - Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**
sídlem Palackého nám. 4, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2017 č. j. 13854/2017-NH-30.1-20.3.17,
ve věci správního deliktu na úseku ochrany veřejného zdraví

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 26. 4. 2017, č. j. 13854/2017-NH-30.1-20.3.17, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč ve lhůtě

Shodu s prvopisem potvrzuje

30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Dana Pospíšila, advokáta se sídlem Sokolská třída 936/21, Moravská Ostrava, 702 00 Ostrava.

Odůvodnění:

I. Vymezení předmětu řízení

1. Žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 19. 6. 2017, která byla usnesením téhož soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 9 Ad 14/2017-15, postoupena z důvodu místní nepřislušnosti Krajskému soudu v Ostravě, se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2017, č. j. 13854/2017-NH-30.1-20.3.17 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zčásti změněno (mj. výše pokuty z původních 5 000 Kč na 4 000 Kč) a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Krajské hygienické stanice Moravskoslezského kraje se sídlem v Ostravě (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 2. 2017, č. j. KHSMS 10007/2017/OV/OPaK, jímž byla žalobci v řízení podle ustanovení § 93 odst. 4 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), ve spojení s ustanovením § 92h odst. 1 písm. k), odst. 3 písm. a), odst. 4 písm. i) a písm. t) a § 92i odst. 1 písm. e) zákona o ochraně veřejného zdraví, uložena pokuta ve výši 5 000 Kč.

II. Žalobní důvody

2. Při výkonu státního zdravotního dozoru (dále jen „SZD“) bylo správním orgánem I. stupně zjištěno, že se v provozovně žalobce k úklidu a dezinfekci používá kromě běžného čistícího prostředku také prostředek Savo, klasifikovaný jako žíravý. Žalobci bylo vytknuto, že pro zaměstnance této provozovny nakládající s prostředkem Savo nezajistil školení o právních a jiných předpisech vztahujících se k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, dále že nevydal písemná pravidla o bezpečnosti, ochraně zdraví a ochraně životního prostředí při práci s žíravým prostředkem Savo a rovněž že neposkytl svým zaměstnancům osobní ochranné pracovní prostředky. Žalobci bylo dále kladeno za vinu, že nezajistil, aby provozovna byla vybavena prostředky pro poskytnutí první pomoci - lékárničkou.
3. Veškerá tvrzená pochybení žalobce, která jsou mu kladena za vinu a za které byla žalobci uložena pokuta, vyplývají pouze z jediného důkazu, a to z protokolu o kontrole, jež se měla v provozovně žalobce uskutečnit dne 11. 11. 2016; na základě tohoto jediného důkazu byl vydán příkaz, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč. V odporu proti příkazu žalobce uvedl, že v době kontroly byla v provozovně umístěna lékárnička a kontrolující ji musel jistě vidět, a že prostředek Savo se v provozovně nacházel pouze proto, že byl osobním majetkem vedoucí provozovny paní T. J., jinak se v provozovně k úklidu vůbec nepoužívá. K odvolání žalobce přiložil další čestná prohlášení potvrzující, že se v předmětné provozovně prostředek Savo nikdy nepoužíval a lékárnička se zde nachází odjakživa, neboť je nezbytná pro ošetření drobných poranění při práci s květinami. Do spisu doložil taktéž fotografii lékárničky. Žalobce doložil relevantní důkazy prokazující, že se lékárnička v době kontroly prokazatelně nacházela v provozovně a že prostředek Savo není v provozovně vůbec používán.
4. Žalovaný podle žalobce veškeré argumenty žalobce bagatelizuje a vyhodnocuje jako účelové. Je nepřipustné, že žalovaný považuje žalobcem předložená čestná prohlášení za

Shodu s prvopisem potvrzuje

nevěrohodná i proto, že jsou vyhotovena osobami, které jsou ve vztahu k žalobci v závislém postavení zaměstnance vůči zaměstnavateli. Žalovaný tím považuje za závadový a nevěrohodný již jen pouhý vztah zaměstnance vůči zaměstnavateli, ani by jakkoliv zkoumal, zdali je toto podezření oprávněné. Není správný postup, kdy správní orgán rozhoduje pouze na základě jednostranného úkonu správního orgánu (protokolu o kontrole), neboť tímto jednostranným úkonem nemůže být sám o sobě naplněn požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu, a to zvláště za situace, kdy je správními orgány zjištěný skutkový stav zpochybňován jinými důkazy navrhovanými žalobcem. Tento závěr je podpořen i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, v němž je nad rámec uvedeného konstatováno, že dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech (jednostranných úkonech správního orgánu), je-li možné vyslechnout ve věci svědka. Žalovaný rovněž nepřipustně bagatelizoval námitky žalobce týkající se zejména okamžiku vyhotovení protokolu, a to s odkazem na písářskou chybu. V poslední řadě se žalovaný dostatečně nevypořádal s odůvodněním výše uložené pokuty; z předmětné pasáže odůvodnění nevyplývá, proč byla žalobci uložena pokuta právě ve výši 4 000 Kč a jakými úvahami byl žalovaný při stanovení této sankce veden. Nedostatečné odůvodnění ukládané sankce je v rozporu konstantní judikaturou (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 As 62/2008-129).

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Uvádí, že námitka žalobce stran nedostatečného zjištění skutkového stavu je účelová a zavádějící. Protokol o kontrole ze dne 11. 11. 2016 byl ve věci jediným podkladem pouze v rámci příkazního řízení, což je v souladu s ustanovením § 150 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce navíc nedostatečnost či nesprávnost kontrolou zjištěného stavu nenamítl, ač byl o tom řádně poučen. Co se týče prvostupňového i napadeného rozhodnutí, tak podkladem pro tato rozhodnutí nebyl pouze protokol o kontrole, nýbrž i další listiny založené ve správním spise, např. vyjádření T. J. ze dne 8. 12. 2016, fotografie lékárníčky, čestné prohlášení ze dne 27. 2. 2017 aj. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, jehož se žalobce dovolává, dopadá na zcela jinou situaci, než jaká předmětem nynějšího sporu, neboť předmětný protokol o kontrole byl vyhotoven tímž správním orgánem, který o věci dále rozhodoval. Proti protokolu o kontrole mohl žalobce podat námitky, leč tak neučinil. Správní řád navíc přímo připouští protokol o kontrole jako jediný důkazní prostředek, což ostatně vyplývá i z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 26. 3. 2014, č. j. 4 Ads 78/2013-36 nebo rozsudek ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 Ads 135/2008-77 a další). K námitce nepřezkoumatelnosti výše uložené pokuty dále uvádí, že správní řízení v obou stupních tvoří jeden celek, přičemž z odůvodnění těchto rozhodnutí zcela přezkoumatelně vyplývá způsob stanovení předmětné pokuty, jakož i úvahy, jimiž se správní orgány řídily.

IV. Skutková zjištění

6. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že dne 11. 11. 2016 zahájil správní orgán I. stupně výkon SZD v provozovně žalobce (kontrolované osoby) Květinová síň Orchidej. Z protokolu o kontrole ze dne 11. 11. 2016, č. j. KHSMS 59529/2016/OV/HP, vyplývá, že kontrola byla zahájena předložením služebního průkazu kontrolujícího zaměstnance správního orgánu I. stupně zaměstnankyni žalobce paní T. J., tj. povinné osobě ve smyslu

zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“). Při výkonu SZD bylo zjištěno, že k úklidu a dezinfekci ploch a k umývání a dezinfekci nádob na květiny používají zaměstnanci žalobce kromě běžného čistícího prostředku Van také prostředek Savo original, klasifikovaný jako žíravý. Dále bylo zjištěno, že žalobce nezajistil pro zaměstnance předmětné provozovny nakládající s prostředkem Savo školení o právních a jiných předpisech vztahujících se k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, dále že nevydal písemná pravidla o bezpečnosti, ochraně zdraví a ochraně životního prostředí při práci s žíravým prostředkem Savo a rovněž že neposkytl svým zaměstnancům osobní ochranné pracovní prostředky a nevypracoval seznam poskytovaných osobních ochranných pracovních prostředků. Z protokolu o kontrole rovněž vyplynulo, že žalobce nezajistil, aby provozovna byla vybavena prostředky pro poskytnutí první pomoci - lékárníčkou. Stejnopis protokolu o kontrole byl žalobci doručen do datové schránky dne 15. 11. 2016. Navzdory poučení žalobce nevyužil svého práva podat proti kontrolním zjištěním námitky, a tudíž marným uplynutím lhůty pro podání námitek byla kontrola dne 1. 12. 2016 ukončena.

7. Dne 5. 12. 2016 vydal správní orgán I. stupně pod č. j. KHSMS 63440/2016/OV/HP příkaz, jímž uložil žalobci za výše uvedené jednání pokutu ve výši 5 000 Kč. Dne 9. 12. 2016 podal žalobce proti tomuto příkazu odpor, v němž mj. uvádí, že prostředek Savo se v provozovně k úklidu vůbec nepoužívá, nýbrž byl osobním majetkem paní T. J., a že lékárníčka se v době kontroly nacházela v provozovně. K odporu žalobce přiložil vyjádření T. J. a fotografii lékárníčky. Dne 27. 2. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí specifikované v bodě I. tohoto rozsudku s odůvodněním již výše uvedeným. Dne 27. 2. 2017 podal žalobce proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž namítal zejména chybně zjištěný skutkový stav v důsledku nedostatku důkazů. K odvolání doložil žalobce rovněž čestná prohlášení svých zaměstnankyň, které uvádějí, že v dotčené provozovně nepoužívají prostředek Savo s že se zde nachází odjakživa lékárníčka, neboť je potřebná pro ošetření drobných poranění při manipulaci s květinami. O odvolání rozhodl žalovaný dne 26. 4. 2017 napadeným rozhodnutím specifikovaným v bodě I. tohoto rozsudku.

V. Právní posouzení

8. Krajský soud poté co zjistil, že žalobní návrh je věcně projednatelný, přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, a tudíž je dán důvod pro jeho zrušení podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s cit. ustanovením § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť takový procesní postup je zde předvídan.
9. Podle ustanovení § 3 správního řádu *nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*
10. Podle ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu *správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.*

Shodu s prvopisem potvrzuje

11. Podle ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu *k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.*
12. Krajský soud se zprvu zabýval stěžejní námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu v řízení před správními orgány. Dokazování lze označit jako souhrn úkonů správního orgánu prováděných s cílem zajistit, aby rozhodnutí odpovídalo skutkovému stavu rozhodované věci, přičemž je ovládáno zejména zásadou materiální pravdy a volného hodnocení důkazů. Správní orgán se nemůže spokojit s tvrzením účastníka, ale ve veřejném zájmu musí zjistit, jak se věci mají (srov. § 50 odst. 3 správního řádu). Podle judikatury [srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 6. 1994, sp. zn. 7 A 506/93] vztahující se sice k správnímu řádu z r. 1967, jež ale je použitelná i nadále, „*při uplatňování zásady materiální pravdy je úřad provádějící správní řízení povinen zjistit ex officio... skutečný stav věci, o které má rozhodovat, aniž by se omezoval na tvrzení účastníků (stran) řízení. Proti této zásadě stojí zásada formální pravdy, ve které se úřad může při zjišťování podkladů pro rozhodnutí spokojit s tím, co uvádějí jako skutkovou podstatu strany. Správní řád je vystavěn na zásadě materiální pravdy.*“ Pro nyní projednávanou věc je ovšem podstatné, že požadavky zásady materiální pravdy vyvstávají v poměrně větší míře tam, kde jde o zjištění skutkové stránky věci především, tj. v oblasti správního trestání. Jak uvedla judikatura, v rámci řízení o uložení pokuty za správní delikt zahajovaného z úřední povinnosti (ex officio), jako jedné ze základních forem správního trestání, je třeba klást zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů a jejich rozhodnutí důsledně poměřovat zásadou materiální pravdy jako jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů, jakož i zásadou vyšetřovací podle § 50 odst. 3 [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010-132]. V souvislosti s oblastí správního trestání lze dále odkázat na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu [srov. usnesení ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS], podle nichž „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku... Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věty první se v řízení o přestupku neuplatní.*“
13. V kontextu shora uvedených východisek zajisté nelze správnímu orgánu I. stupně vytýkat, že jediným podkladem v rámci příkazního řízení byl protokol o kontrole a jakékoliv další důkazní prostředky absentovaly. Takový postup je totiž předvídan v ustanovení § 150 odst. 2 správního řádu, dle něhož *v řízení o vydání příkazu může být jediným podkladem kontrolní protokol*, a to při splnění dalších v ustanovení stanovených podmínek. Mezi účastníky řízení ani není sporu o to, zda lze vydat příkaz pouze na základě skutkového zjištění obsaženého v protokolu o kontrole. Zcela zásadní zlom, alespoň co do zjišťování materiální pravdy, ovšem nastává podáním odporu proti příkazu, což má za následek zrušení příkazu a „překlopení“ správního řízení z části třetí správního řádu (zvláštní ustanovení o správním řízení) do části druhé správního řádu (obecná ustanovení o správním řízení), přičemž „standardní“ správní řízení podle části druhé už neopravňuje správní orgán k vydání rozhodnutí pouze na podkladě protokolu u kontrole, nýbrž na něj klade požadavky na takové zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné

pochybnosti (racionalizovaná zásada materiální pravdy). Rozsahem požadavku na zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností se již v minulosti zabýval např. Krajský soud v Plzni, jenž v rozsudku ze dne 31. 3. 2011, č. j. 17 A 77/2010-30, uvedl, že „požadavek zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nelze interpretovat tak, že správní orgán je povinen zjišťovat celou skutkovou verzi reality, ač je pro posouzení skutku nevýznamná. Stejně tak není povinen odstranit každý v posuzované věci se objevivší skutkový rozpor, nýbrž výlučně takový rozpor, který je rozhodný pro posouzení otázky, zda kupř. byla naplněna skutková podstata určitého přestupku, či nikoliv. Opačný názor by vedl k absurdním závěrům a k porušení zásady rychlosti a hospodárnosti řízení zakotvené § 6.“ Projednávaná věc se má tak, že na jedné straně stojí protokol o kontrole a v něm obsažená kontrolní zjištění usvědčující žalobce z výše specifikovaného správního deliktu, a naproti tomu stojí důkazní prostředky žalobcem postupně předkládané v průběhu správního řízení (vyjádření T. J., čestná prohlášení zaměstnankyň žalobce, fotografii lékárníčky aj.). Za daného stavu, kdy existoval takový skutkový rozpor, jehož objasnění bylo nezbytné pro učinění závěru o tom, zda žalobcovo jednání naplnilo znaky skutkové podstaty uvedeného správního deliktu, byly správní orgány povinny postavit najisto skutkový děj, o němž nebudou důvodné pochybnosti, zvláště pak, pohybují-li se správní orgány ve sféře správního trestání.

14. Správní orgány všechny žalobcem předložené důkazní prostředky vyhodnotily jako nezpůsobilé k prokázání tvrzení žalobce o nesprávnosti skutkového stavu, jak byl zjištěn při kontrole dne 11. 11. 2016. Ačkoliv nelze správním orgánům upřít, že se se všemi žalobcem předloženými důkazními prostředky vypořádaly, čímž dostaly požadavku přezkoumatelnosti rozhodnutí, již nelze souhlasit se zjištěným skutkovým stavem, s jehož celistvostí se žalovaný spokojil a vzal jej v rozporu se zásadou materiální pravdy za základ napadeného rozhodnutí. Jak ostatně konstatoval Nejvyšší správní soud v žalobcem cit. rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, i pro správní orgán rozhodující v přestupkovém řízení tedy platí, že obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Jak správně uvádí krajský soud, dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka. Obdobný závěr vyřkl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80, kde uvedl, že „pokud v rámci vedeného správního řízení účastník řízení (stěžovatel) vnesl výhrady týkající se výsledku kontrolního zjištění a namítl jejich věcnou nesprávnost (v dané věci se odvolával na to, že výrobu, kterou provádí, je třeba označit za kusovou výrobu s dalšími dopady na stanovení jeho povinností), nemohl správní orgán odkázat pouze na zjištění učiněná v rámci kontroly a takové námitky bez dalšího odmítnout, ale bylo nepochybně jeho povinností se v řízení o vyvození sankční odpovědnosti s námitkami vypořádat a v souladu se zásadou materiální pravdy skutečnosti pochybné či účastníkem řízení zpochybňované, objasnit a najisto postavit. Při rozhodování o vyvození sankční odpovědnosti vůči odpovědnému subjektu se správní orgán nemůže spokojit bez dalšího pouze s kontrolním zjištěním učiněným v rámci kontroly, provedeným podle zákona č. 552/1991 Sb. [které navíc kontrolovaný subjekt (stěžovatel) od počátku zpochybňoval], ale bylo povinností, v souladu s ustanovením § 32 odst. 1 správního řádu vycházet při rozhodování ze skutečného stavu věci a za tím účelem provést řádné dokazování. Jak již bylo uvedeno, výsledky kontroly provedené podle zákona č. 552/1991 Sb., mohou být podkladem pro zahájení řízení o uložení pokuty vůči odpovědnému subjektu a jedním z důkazů, kterými je prokazováno protiprávní jednání odpovědného subjektu, avšak

samy o sobě nenabrazují, ani nemohou nahradit, dokazování provedené postupem stanoveným správním řádem v rámci následně vedeného správního řízení o uložení sankce.“

15. Namítá-li žalovaný, že závěr z řízení pod sp. zn. 1 As 96/2008 nelze pro zásadní skutkové odlišnosti aplikovat na nynější věc, tak ačkoliv dle názoru krajského soudu uvedený závěr vzešel z řízení, jež po skutkové stránce není ve všech aspektech shodné s projednávanou věcí, lze je i přesto na daný případ aplikovat. Není totiž podstatnou skutkovou odlišností fakt, že protokol o kontrole byl vyhotoven týměž správním orgánem, který ve věci dále rozhodoval. V takovém případě se naopak jedná o „důkazní prostředek“, na jehož obsahu se podílela výlučně jedna ze stran, aniž by druhá strana mohla tento obsah jakkoliv ovlivnit. Rovněž není podstatné, že proti protokolu mohl žalobce brojit námitkami, čehož nevyužil a brožil až proti samotnému příkazu podáním odporu. Neuplatnění námitek proti kontrolnímu zjištění totiž není podle kontrolního řádu spojeno jakýmkoliv druhem koncentrace řízení a případné negativní vyřízení námitek vrací žalobce do stejné situace, jakoby žádné námitky před tím ani podat nemohl. Situace oproti řízení pod sp. zn. 1 As 96/2008 není odlišná ani tím, že správní řád připouští protokol o kontrole jako jediný důkazní prostředek. S tímto tvrzením lze zajisté souhlasit, ovšem pouze v mezích úpravy příkazního řízení (§ 150 správního řádu), neboť jak bylo uvedeno výše, standardní správní řízení podle části druhé správního řádu již plně podléhá požadavku na zjištění materiální pravdy. Krajský soud rovněž nijak obecně nerozporuje přípustnost protokolu o kontrole coby jediného podkladu pro vydání rozhodnutí, nicméně s ohledem na jednotlivé okolnosti projednávané věci je učinění závěru pouze na kontrolních zjištěních nedostatečné, neboť skutkový rozpor mezi účastníky řízení je natolik značný, že vyžaduje další dokazování. Předkládal-li žalobce v průběhu správního řízení zejména čestná prohlášení doslova popírající kontrolní zjištění obsažená v protokolu o kontrole, pak se nabízel postup vedoucí k odstranění skutkových rozporů spočívající např. v provedení důkazu výsledkem osob činících čestná prohlášení.

VI. Závěr a náklady řízení

16. S ohledem na shora vytknutou vadu řízení se krajský soud dále nezabýval námitkou žalobce stran nepřezkoumatelnosti uložené pokuty, neboť je nejdříve nezbytné postavit najisto, zda se skutek žalobci vytýkaný opravdu stal, a až posléze lze žalobce za prokázané spáchání správního deliktu sankcionovat. Krajský soud tedy napadené rozhodnutí zrušil pro vadu správního řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu z důvodů popsaných výše (výrok I.). V dalším řízení je žalovaný povinen přezkoumat rozhodnutí správního orgánu I. stupně v intencích shora učiněných závěrů, tj. zejména stran zjišťování skutkového stavu, neboť právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
17. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto (výrok II.) podle ustanovení
§ 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení plně procesně úspěšný, a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek	3 000
	Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem	
l) odměna advokáta za zastupování	
v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při	

Shodu s prvopisem potvrzuje

těchto úkonech právní služby:		
1) příprava a převzetí věci	§ 7, § 9 odst. 4 písm.	
2) sepis žaloby	d)	6 200 Kč
	vyhl. č. 177/1996 Sb.	
II) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. II)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	600 Kč
III) daň z přidané hodnoty	§ 14a odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb.	1 428 Kč

Celkem

11 228 Kč

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle ustanovení § 64 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 o. s. ř., neboť tato lhůta je přiměřená možností žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 23. dubna 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu